

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: X., narozená dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2022, č. j.: OAM-69/ZA-ZA11-P07-R2-2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2022, č. j.: OAM-69/ZA-ZA11-P07-R2-2019, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2022, č. j.: OAM-69/ZA-ZA11-P07-R2-2019, jímž jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), ustanovení § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu a čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně upozornila na nerespektování právního názoru obsaženého v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2021, č. j. 62 Az 23/2020 - 92, ze strany žalovaného. Namítala rovněž nedostatečné zjištění skutkového stavu, zejména nezohlednění aktuální situace ve Venezuele zažívající politickou a ekonomickou krizi, nebylo přihlédnuto ke všem rozhodným okolnostem. Ve Venezuele panuje hluboká humanitární krize a dochází k bezprecedentnímu porušování lidských práv, bezpečnostní složky zasahují brutálně proti vládním odpůrcům, některé části země ovládají polovojenské jednotky, nad nimiž nemá ústřední vláda kontrolu; v zemi působí vnitřní zpravodajská služba (SEBIN), jde v zásadě o politickou policii, která patří k předním aktérům porušování lidských práv v zemi, její jednání bylo obzvláště problematické ohledně žen; od podání žádosti o mezinárodní ochranu se bezpečnostní situace v zemi zhoršila. K opuštění Venezuely ji vedla kritická situace v zemi, bezpečnostní složky zneužívají svou moc, ve vlasti X., což je její primární důvod žádosti o mezinárodní ochranu, X. jsou důvodem, proč odešla právě do České republiky.
3. Dále tvrdila, že její výpověď nelze shledat nevěrohodnou, jak již konstatoval krajský soud ve druhém zrušujícím rozsudku, žalovaný přitom na nevěrohodnosti její výpovědi založil své hodnocení, v důsledku čehož se řádně nezabýval jejími obavami X., krajský soud respektoval názor Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) a ve druhém rozsudku řádně vysvětlil mylnost závěru o nevěrohodnosti výpovědi, žalovaný závěry druhého zrušujícího rozsudku krajského soudu v podstatě ignoroval. Jestliže žalovaný určitá tvrzení žalobkyně považoval za nevěrohodná, nepodpořil tento svůj závěr odkazem na žádné informace o zemi původu, čímž popřel podstatu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Existence odůvodněného strachu z pronásledování přitom nemusí být nezbytně založena výlučně na vlastní zkušenosti žadatele o mezinárodní ochranu. Měl-li žalovaný pochybnosti o tvrzení žalobkyně, měl sporné informace podrobit testu pravděpodobnosti ve smyslu rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2014, č. j.: 5 Azs 14/2013 - 32. Nebylo zohledněno pět indikátorů hodnověrnosti výpovědi, tzn. vnitřní a vnější konzistentnost, dostatečná podrobnost, plausibilita azylového příběhu a chování žadatele. Žalovaný se také nevypořádal s možnou příčinnou souvislostí mezi X. Vzhledem k rozsudku NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j.: 10 Azs 254/2017 - 40, nelze údajnou nevěrohodnost žalobkyně spojovat se skutečností, že X.
4. Žalovaný nesprávně interpretoval důvod žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany coby snahu legalizovat si pobyt na území České republiky. Přitom, jak konstatoval NSS v rozsudku, č. j.: 8 Azs 27/2019 - 52, snaha o legalizaci pobytu je obsažena v každé takové žádosti a nemůže být kladena žadateli k tíži. Svědčí jí nárok na udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, zároveň však odkazuje na ustanovení § 14 téhož zákona, který spojuje s hospodářskou krizí ve vlasti. V důsledku X. je žalobkyně odkázána na X.
5. Na základě uvedeného žalobkyně navrhla, aby jí byla udělena některá z forem mezinárodní ochrany přímo soudem, alternativně, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu předchozí rozhodnutí NSS a shromáždil dostupné adekvátní informace o zemi původu žalobkyně. Neshledal důvody udělení mezinárodní ochrany, při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně netvrdila, že X. Jak rovněž sdělila, nikdy neměla v zemi původu problémy se státními orgány, bylo jí umožněno vycestovat přes oficiální hraniční přechod a zároveň usilovala o X. Žalobkyně také měla prohlásit, že jí v případě návratu do vlasti nic nehrozí. Co se týče tvrzení o X. Žalovaný také zmínil judikaturu NSS k udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany, když žádné v jejím rámci zvažované důvody neidentifikoval. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
7. V replice žalobkyně zdůraznila, že nebyl respektován závazný právní názor krajského soudu, v průběhu dosavadního řízení dostatečně popsala X. Pokud jde o důvody pro udělení humanitárního azylu, výčet obsažený v usnesení NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j.: 6 Azs 17/2017-28, je pouze demonstrativní a žalobkyně splňuje požadavky k jeho udělení X. Poněvadž ve Venezuele není zaručen X.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 23. 1. 2019 uvedla, že nikdy nebyla členkou politické strany a nijak se politicky neangažovala. Má X. Do České republiky přijela autobusem dne X. a byla zcela zdráva. Žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu, jelikož chtěla X. a poněvadž ve Venezuele úplně všechno chybí.
9. Během pohovoru vedeného dne 23. 1. 2019 žalobkyně dále uvedla, že pracovala jako X.; následně peníze vydělávala X., do práce již nechodila. V letech X. Ve Venezuele panuje všeobecný nedostatek potravin a není zajištěna lékařská péče.
10. Dne 18. 12. 2019 se žalobkyně mohla seznámit s podklady rozhodnutí. Nechtěla se k nim vyjádřit, navrhnout jejich doplnění ani uvést nějaké další skutečnosti či informace.
11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 4. 2020, č. j.: OAM-69/ZA-ZA11-BA04-2019, nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
12. Proti rozhodnutí ze dne 27. 4. 2020 podala žalobkyně žalobu, které Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 6. 2021, č. j.: 62 Az 23/2020 – 54, vyhověl a toto rozhodnutí zrušil.
13. Rozsudkem ze dne 8. 10. 2021, č. j.: 1 Azs 227/2021 – 21, NSS rozsudek krajského soudu ze dne 28. 6. 2021 zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění NSS sdělil, že krajský soud nesprávně označil hodnocení výpovědi žalobkyně učiněné žalovaným za nepřezkoumatelné. Hodnocení je přitom zásadní pro určení, zda má být žalobkyni udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona. Krajskému soudu bylo uloženo dostatečně přezkoumat hodnocení žalovaného a podrobně vysvětlit, proč je považuje za nesprávné.
14. Po vrácení věci ze strany NSS Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 12. 2021, č. j.: 62 Az 23/2020 - 92, rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2020 zrušil a vrátil mu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

věc k dalšímu řízení. Dle názoru krajského soudu obsaženého v odůvodnění žalovaný svůj závěr o nevěrohodnosti tvrzení X. Uvedené skutečnosti podle Krajského soudu v Ostravě nemohou vést k závěru o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně, neboť žádná z uvedených skutečností nesvědčí o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně, a to jak samostatně, tak ve svém souhrnu. Naopak, jedná se o ucelenou výpověď vzájemně nerozporných skutečností, které vypovídají o tom, jak žalobkyně celou situaci vnímala. Je přitom např. zřejmé, že pokud sama žalobkyně nebyla přítomna tomu, kdy se X., nemůže již z logiky věci sama popsat bližší podrobnosti X.

15. Dne 7. 6. 2022 se opětovně konalo seznámení žalobkyně s podklady rozhodnutí, přičemž žalobkyně k nim nechtěla nic doplnit. Pouze oznámila, že X., takže ve Venezuele již nemá žádného příbuzného.
16. Ve správním spisu jsou obsaženy zprávy o zemi původu, konkrétně „Venezuela. Informace OAMP, 22. dubna 2022. Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z občanských svobod a lidských práv“, „Venezuela. Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, 16. června 2021. Stav lidských práv v Bolívarovské republice Venezuele“ a „Venezuela. Informace Human Rights Watch 2022“.
17. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 5. 12. 2022.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.
20. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. *právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*
21. Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*
22. Podle ust. § 14 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
23. Podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
24. Jelikož po zrušujícím rozsudku NSS ze dne 8. 10. 2021, č. j.: 1 Azs 227/2021 – 21, rozhodl ve věci Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 12. 2021, č. j.: 62 Az 23/2020 – 92, proti němuž žalovaný nepodal kasační stížnost, bylo kardinální otázkou, zda žalovaný v dalším řízení a napadeném rozhodnutí respektoval závazný právní názor vyslovený krajským soudem. Žalobkyně nerespektování závazného právního názoru

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalovaným namítala, navíc by soud musel k takové zásadní vadě přihlídnout i bez návrhu; v daném duchu se vyslovil i NSS v právní větě k rozsudku ze dne 29. 4. 2009, č. j.: 4 Azs 72/2008 – 100: „Nerespektování závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku krajského soudu představuje natolik závažné porušení procesních předpisů správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], že k němu soud musí přihlídnout i bez námítky.“

25. Krajský soud především seznal, že v jednotlivostech ani celku nelze mít za nevěrohodnou žalobkyninu výpověď týkající se X. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí v rozporu se závazným právním názorem krajského soudu znovu dospěl k závěru o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně v této části, na čemž v podstatné míře založil své hodnocení důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu i doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
26. Pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž žalovaný seznává pro účely posouzení azylu a doplňkové ochrany výpověď žalobkyně nevěrohodnou (s. 8 a 11 až 12), se doslovně shodují s pasážemi původního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 4. 2020, č. j.: OAM-69/ZA-ZA11-BA04-2019, (s. 5 až 6 a 9), žalovaný tak v klíčových hodnoceních nikterak nezareagoval na zrušující rozsudek krajského soudu, tudíž nikterak nerespektoval jím vyslovený závazný právní názor.
27. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí (s. 5), závazný právní názor krajského soudu žalovaný nerespektoval úmyslně s tím, že krajský soud nerespektoval právní názor vyslovený zrušujícím rozsudkem NSS ze dne 8. 10. 2021, č. j.: 1 Azs 227/2021 – 21, takový postup je však nepřipustný a především nezákonný v podobě závažné procesní vady (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.).
28. Měl-li žalovaný za to, že krajský soud nerespektoval NSS, měl proti jeho rozsudku podat kasační stížnost; jelikož tak neučinil, byl jeho právním názorem vázán, a to i za předpokladu, že byl názor krajského soudu chybný či excesivní (k tomu srov. přiměřeně judikaturu NSS, konkrétně rozsudky ze dne 25. 8. 2016, č. j.: 9 As 201/2015 - 34, a ze dne 12. 4. 2017, č. j.: 1 As 74/2017 – 28, případně též usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2019, č. j.: 4 As 3/2018 – 50, publ. pod č. 4015/2020 Sb. NSS; včetně jejich právních vět).
29. Navíc, dle městského soudu byl závazný právní názor NSS krajským soudem plně respektován. Krajský soud v prvním rozsudku shledal posouzení nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně ze strany žalovaného nepřezkoumatelným, s čímž se NSS neztotožnil, posouzení žalovaného přezkoumatelným shledal a zavázal krajský soud, aby hodnocení žalovaného přezkoumal a případně podrobně vysvětlil, proč je nepovažuje za správné. Krajský soud přesně takto ve druhém rozsudku postupoval, hodnocení žalovaného seznal přezkoumatelným a vysvětlil, proč jeho závěry o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně považuje za nezákonné. NSS nikterak neaproboval coby zákonné hodnocení věrohodnosti výpovědi žalobkyně ze strany žalovaného; je-li rozhodnutí nepřezkoumatelné, je zároveň nezákonné, naopak to ovšem neplatí, nezákonným může být i přezkoumatelné rozhodnutí, žalovaný však při svých úvahách, na jejichž základě nerespektoval závazný právní názor krajského soudu, uvedenou distinkci řádně nerefletoval.
30. Jelikož na nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně bylo z podstatné části založeno napadené rozhodnutí ve vztahu k důvodům pro udělení azylu (§ 12 zákona o azylu) a doplňkové ochrany (§ 14a téhož zákona), bránila soudu závažná procesní vada (nerespektování závazného právního názoru krajského soudu žalovaným), aby uvedené důvody a jejich hodnocení provedené v napadeném rozhodnutí věcně přezkoumal.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

31. Soud naopak nepřisvědčil námitce, dle níž byla žádost zamítnuta s odkazem na snahu žalobkyně legalizovat si v České republice pobyt. Přestože žalovaný snahu legalizovat si azylovou žádostí pobyt konstatoval, věnoval se všem důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, které autonomně posoudil. Jeho tvrzení o snaze legalizovat si pobyt nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
32. Žalobkyně dále namítala, že jí měl být udělen tzv. humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Nicméně, minimálně za stavu ke dni napadeného rozhodnutí jí jej nebylo možno udělit, jelikož její situace nebyla případem hodným zvláštního zřetele; žalovaný tudíž v daném ohledu nikterak nepochybil. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn. kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Žalobkyně byla žalovaným shledána dospělou, práceschopnou i svéprávnou, konstatována byla hospodářská krize s rozsáhlými problémy se zásobováním léky a potravinami, sama žalobkyně však žádné nepřekonatelné potíže s potravinami neměla a na zdravotní potíže si nestěžovala. Soud se s řádně odůvodněným závěrem žalovaného ztotožňuje, neboť žalobkyně minimálně ke dni vydání napadeného rozhodnutí nespádala pod případy hodné zvláštního zřetele, i při závažných hospodářských krizích je třeba důvody pro mezinárodní ochranu včetně humanitárního azylu hodnotit individuálně, žalobkyně si byla schopna obstarat vše nezbytné pro život a netrpěla mimořádnou nouzí. Žalobkyně v rámci soudního řízení namítala X. Soud v zájmu efektivity řízení k dokazování X. nepřistoupil, jelikož z výše uvedených důvodů dospěl k nezbytnosti zrušit napadené rozhodnutí, navíc X. může být velice dynamickou okolností a jeho zjištění soudem by nemuselo být směrodatné na řadu měsíců dopředu, kdy žalovaný vydá nové rozhodnutí. Na žalovaném nicméně bude, aby v novém řízení důvody pro udělení humanitárního azylu znovu řádně posoudil a zaměřil se krom jiného především na X., a to v kontextu poměrů v její vlasti (potíže X. apod.), k čemuž si opatří aktuální a adresné informace.
33. Ohledně důvodů dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) žalobkyně v žalobě nesdělila žádné mezinárodní závazky, jež by mohly být porušeny jejím vycestováním (čl. 2 a 3 Úmluvy spadají pod ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu), rodinné důvody, které bývají v souvislosti s daným ustanovením obvykle namítány (ve smyslu čl. 8 Úmluvy), pak žalobkyně přímo negovala (s. 7 – 8 žaloby). Soud v mezích uplatněných žalobních bodů žádné důvody pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) neshledal. Vzhledem k možným změnám však na žalovaném bude, aby v novém řízení znovu posoudil i tento důvod.
34. Jelikož soud nemohl pro závažnou procesní vadu (nerespektování závazného právního názoru krajského soudu) přezkoumat důvody dle ustanovení § 12 zákona o azylu Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

a většinu důvodů dle ustanovení § 14a téhož zákona, zároveň ohledně důvodů dle ustanovení § 14 a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu bude žalovaný provádět nové aktuální posouzení, nepřistoupil soud pro nadbytečnost k dokazování informacemi, na něž žalobkyně v žalobě odkazovala.

35. Ze všech výše uvedených důvodů soud na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
36. K přímému udělení mezinárodní ochrany soud nepřistoupil. V dosavadní fázi se řeší teprve okolnosti věrohodnosti žalobkyniny výpovědi, žádný ze soudů dosud nevyslovil, že žalobkyně splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Přezkum soudu ve správním soudnictví je zásadně kasační, přímé vyhovující rozhodnutí soudu bez vrácení věci je zcela výjimečné a musí být zvláště založeno právem. Judikatura, na kterou odkazuje žalobkyně v žalobě, se týká situace, kdy již soud dříve zavázal správní orgán k udělení mezinárodní ochrany účastníku řízení, avšak tak tomu v případě žalobkyně není. Proto soud při zrušení napadeného rozhodnutí postupoval dle vnitrostátní právní úpravy a plně šetřil kasační princip.
37. V novém řízení bude žalovaný respektovat závazný právní názor Krajského soudu v Ostravě vyslovený v rozsudku ze dne 20. 12. 2021, č. j.: 62 Az 23/2020 – 92, a to zejména stran věrohodnosti výpovědi žalobkyně; závazný právní názor krajského soudu však bude respektovat i v dalších ohledech (např. stran posouzení vlastních důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, odst. 32 an. rozsudku krajského soudu). Jakkoliv žalovaný nepochybil ve vztahu k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 14 a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, bude třeba se jimi v novém řízení znovu důkladně zabývat na základě aktuálních poměrů, a to především s důrazem na X. v kontextu situace v její vlasti včetně dostupnosti X., k čemuž si žalovaný opatří aktuální a adresné podklady. Nebude-li žalovaný souhlasit s tímto rozsudkem městského soudu, podá proti němu kasační stížnost; neučiní-li tak, bude se řídit závazným právním názorem zde vysloveným, aniž by spekoval, nakolik městský soud respektoval závěry zrušujícího rozsudku NSS ze dne 8. 10. 2021, č. j.: 1 Azs 227/2021 – 21, stejně jako to dříve činil v napadeném rozhodnutí ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2021, č. j.: 62 Az 23/2020 – 92.
38. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
39. O nákladech řízení soud rozhodoval dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobkyni náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. září 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.